

Când vor fi înviați credincioșii Vechiului Testament?

Întrebarea dacă credincioșii Vechiului Testament vor fi înviați și luați împreună cu mireasa la răpire este pusă mereu și se caută motivele pentru această presupunere. Este bine cunoscut faptul că nu există niciun pasaj în Cuvântul lui Dumnezeu care să afirme în mod explicit că așa va fi. Atunci când Domnul le promite personal ucenicilor Săi că va veni din nou și îi va lua la Sine, El nu vorbește nici despre credincioșii din zilele anterioare, nici despre cei care vor crede mai târziu în El. El spune pur și simplu: „Vă voi lua la Mine”. Și atunci când apostolul Pavel le scrie credincioșilor din Corint și din Tesalonic despre învierea și răpirea credincioșilor, el vorbește, de asemenea, doar în termeni generali despre „morți” sau despre „cei morți în Hristos”.

Prin urmare, pentru a răspunde la întrebarea noastră, trebuie să căutăm motive care vorbesc în favoarea unui răspuns afirmativ.

Să presupunem mai întâi că se întâmplă contrariul, că credincioșii Vechiului Testament nu vor fi înviați sau răpiți împreună cu mireasa sau Biserica lui Hristos. În acest caz, ar trebui să existe o indicație undeva în cuvinte cu privire la momentul *când* ei vor fi înviați. Faptul că ei aparțin *primei* învieri, învierea celor „drepti” (Luca 14.14) sau a „vieții” (Ioan 5.29), probabil că nu va fi pus la îndoială de nimeni. În Luca 20.35, Domnul le spune saducheilor cu privire la „cei socotiți vrednici să aibă parte de veacul acela” că ei vor avea parte și de „învierea *dintre morți*”. Doar acest pasaj dovedește că credincioșii din Vechiul Testament aparțin primei învieri. Citim mai departe în 1 Corinteni 15.22,23: „Pentru că, după cum în Adam toți mor, așa și în Hristos, toți vor fi făcuți vii, dar fiecare la rândul lui: cel dintâi rod, Hristos; apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui”. Dacă credincioșii Vechiului Testament ar rămâne în mormintele lor cu această ocazie, ar trebui să presupunem că ei „*nu sunt din Hristos*”.

Dar mai multe despre asta mai târziu. Să ne ocupăm mai întâi de întrebarea: *Când* vor fi înviați ei, dacă acest fapt nu va avea loc la venirea Domnului? Apocalipsa 20.4-6 ne oferă, dacă am voie să mă exprim așa, o relatare a *actului final al primei învieri*. Cei care sunt înviați dintre morți cu această ocazie sunt binecuvântați și sfinți, deoarece și ei au parte de prima înviere. Dar cine sunt acești binecuvântați? Ei sunt descriși în detaliu. Ei sunt martirii din zilele judecății. Ioan vede „sufletele celor decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu; și aceia care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei și nu primiseră semnul pe fruntea și pe mâna lor” (versetul 4). Despre aceste două clase anume desemnate se spune că „*au înviat* (sau: au devenit vii, adică sufletele lor s-au unit cu trupurile lor) și au împărășit cu Hristos o mie de ani”. Doar ei, nu și alții! „*Ceilalți morți n-au înviat până când nu s-au împlinit cei o mie de ani*” (Versetul 5).

Deci, dacă în 1 Corinteni 15 credincioșii din Vechiul Testament nu ar fi incluși, ei ar trebui să fie menționați *aici*, deoarece Scriptura nu vorbește nicăieri de o altă perioadă a învierii credincioșilor. Întâiul este *Hristos*, apoi cei care *sunt ai lui Hristos* la venirea Sa și, în cele din urmă, martorii de mai târziu ai lui Isus, care își pierd viața în judecățile care urmează venirii Sale din cauza credincioșiei lor. **Prima** înviere se încheie cu învierea acestor martori de sânge. A *doua*, învierea *judecății*, are loc doar *după* împărăția milenară și îi include doar pe *cei morți*, care vor sta în fața marelui tron alb, pentru a fi judecați acolo după faptele lor (Apocalipsa 20.11-15).

Prin urmare, rămâne o singură concluzie: aceea că sfinții Vechiului Testament vor fi înviați și răpiți în același timp cu sfinții Noului Testament. Cu toate acestea, pe lângă această dovadă, ca să spunem așa, negativă, există și motive pozitive, care vorbesc în favoarea corectitudinii acestei

concluzii. Am indicat deja că cuvintele din 1 Corinteni 15.23, „apoi *cei ai lui Hristos*, la venirea Lui”, indică fără echivoc faptul că *toți* credincioșii care au trăit pe pământ, de la Adam până la venirea Domnului, vor ieși atunci din morminte ca răspuns la chemarea Fiului lui Dumnezeu. Ei *toți* au fost mântuiți prin credința în Hristos, unii *așteptându-L* pe Mântuitorul promis și *privind dinainte* la jertfa Sa, alții crezând în Cel care a venit și privind *înapoi* la lucrarea Sa încheiată. Nu există nicio altă cale de mântuire, niciun alt mijloc de mântuire decât Hristos și sângele Său. Prin urmare, *toți* aceștia aparțin lui Hristos, celor „care au făcut binele” și, astfel, aparțin învierii *vieții*.

Același lucru este valabil și pentru cuvintele apostolului din 1 Tesaloniceni 4.16, potrivit cărora la venirea Domnului „cei morți în Hristos” vor învia primii. Dacă îi putem numi „morți în Hristos” doar pe credincioșii care au adormit în zilele Noului Testament, cum rămâne cu ceilalți? Care este relația lor cu Domnul lor? Sunt ei „morți în afară de Hristos”?

Mai mult, citim în 2 Tesaloniceni 1.10 că, atunci când Domnul Se va arăta din cer într-o flacără de foc, în ziua Sa, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, El va fi glorificat în sfinții Săi și admirat în *toți* cei care au crezut. Din nou ne întrebăm: Sunt sfinții Vechiului Testament printre cei care au crezut sau nu? Dar dacă sunt printre ei, adică dacă vor apărea *cu* Fiul Omului glorificat în acea zi, atunci trebuie să fi fost înviați din morți și răpiți la El **dinainte**. În mod similar, Enoh a profețit deja că Domnul va veni „cu zecile de mii de sfinți ai Săi” [Iuda 14] pentru a-i judeca pe cei răi și toate faptele lor.

Pe baza celor spuse, putem, de asemenea, să vedem în cei 24 de bătrâni din Apocalipsa 4 etc. **totalitatea** sfinților cerești, adică nu, așa cum se întâmplă adesea, doar credincioșii din perioada actuală, mireasa Mielului. Nu *toți* credincioșii se află în această relație nupțială intimă cu Mielul, dar *toți* vor ocupa într-o zi o poziție preoțească și împărătească. De aceea, unii comentatori cred că cei *invitați* la ospățul nunții Mielului (Apocalipsa 19.6,7) sunt credincioșii din Vechiul Testament, deoarece nu se poate spune despre o mireasă că este *invitată* la propriul ei ospăț de nuntă. După nuntă, nu mai există nicio mențiune despre cei 24 de bătrâni ca atare.

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „Wann werden die alttestamentlichen Gläubigen auferweckt?”